

der. For Artilleriet 22 Maaneder i alle 3 Rubriker. For Feltartilleriet 15¹/₁₅ Maaned i Gjennemsnit, længste Tid 18 Maaned, korteste Tid 7 Maaned. For Fæstningsartilleriet i Gjennemsnit 10¹/₃ Maaned, længste Tid 14²/₃, korteste Tid 4²/₃. For Ingenieurerne i Gjennemsnit 16 Maaned, længste Tid 21 Maaned og kortest 9 Maaned. Det vil for de specielle Baaben gennemgaaende blive noget Mere end efter vort Forslag. Vort Gjennemsnit er paa det Allernærmeste det samme for Fodfolket, idet vi vel have længere Garnisonstid, men saa i Forhold til hele Styrken kun ¹/₁₀ i Garnison, hvorimod det efter de Herrers Forslag vil blive ¹/₉, idet vi ikke tage Noget bort fra Fodfolket for at gjøre Militærarbejdertjeneste og ikke føre saa Mange til de andre Baaben.

Summen af disse Betragtninger bliver altsaa den, at de Herrere med Undtagelse af nogle enkelte mindre Punkter have sluttet sig til Landsthingets Forslag i Et og Alt. De have opnaaet en Besparelse af 3 à 400,000 Kr.; men de have opnaaet Besparelsen derved, at de ere gaaede bort fra alt det, de have hævdet med Hensyn til den militære Ordning i de foregaaende 8 Aar. Dette have de Herrere og særlig det ærede Medlem fra Stege fastholdt, indtil han begyndte paa de sidste 8 Dage. De ere nu gaaede ind paa Vortskjærelse af Dvælsere for Fortærkningen, Fritagelse for Militærarbejdere og deslige Bestemmelser; det er de væsentligste Besparelser. I den Udgift, som er konstant, nemlig til Officererne, til deres Dvælsere og eventuelle Pensioner o. desl. er der kun lille Forskel mellem de Herrers og Landsthingets Forslag. Med Undtagelse af de 156 Feltartillerihefte, som høire her i Folkethinget foreslog at fratage, og som Landsthinget er gaaet med til, med Undtagelse af denne Besparelse paa 40,000 Kr., tror jeg, der paa disse konstante Summer ikke kan opdrives over 100,000 Kr. virkelig konstant Besparelse fra Landsthingets Forslag. Det andet er foreløbig tænkte Besparelser, der variere, efterhaanden som Forholdene gaa op og ned med Rekruterne, og som ikke kan afgive nogenfombelst Maalestok for en finansiel Balance. Dette er naaet derved, at de Herrere ere gaaede bort fra, hvad de tidligere have udtalt angaaende disse Spørgsmaal. I 1876 heb det — Rigsdagsstinden for 1875—76, Tillæg B. Sp. 178 —: „Navnlig maa man fremdeles fastholde, at en ny Hærorbning ikke maa fjerne os fra, men føre os nærmere til Virkeliggjørelsen af den Folkevæbningsstank, der ved den forfattede Tjenestetid og udvidede Anvendelse af værnepligtige Befalingsmænd blev adopteret ved Hærløven af 1867“. Jeg har nu godgjort med Tal, hvilken Indskrænkning man nu vil gjøre i Anvendelsen af de værnepligtige Befalingsmænd. Det hebdet endvidere, Sp. 179: „Folkfriheden hviler paa den almindelige Stemmeret, og denne er garan-

teret ved hver Mand's Baabensvælse“. Men nu modsætter man sig dette med Hensyn til Militærarbejdere. Dette ses nærmere udviklet i den berømte Betænkning fra 1872, som det ærede Medlem fra Stege sagde, at han nu vilde slutte sig til. Jeg har den ikke ved Haanden nu, men jeg tror, at der i den er henviset til Hærløvens Fader paa en Maade, som det er interessant at sætte i Forbindelse med det Brev, vi nu hørte oplæse. Da jeg nu har Bogen, skal jeg med den ærede Formands Tilbælselse oplæse et Par Linier. Der staar nemlig: „Hærløven af 1867 var et Skridt paa Veien fra den staaende Hærs til Folkevæbnings System. Dette Skridt bestod i Forkortelse af Tjenestetiden og Indorganisationen af værnepligtige Befalingsmænd som et væsentligt Led af Hærens Rammer. Flertallet hevdet, at almindelig Folkevæbning er det Maal, hvortil et lille Land, der vil forsvare sig, bør stræbe, men det erkjender tillige, at enhver brat Overgang paa dette Omraade er utilraadelig, at Udviklingen derfor bør foregaa jævnt og gennem vel overveiede Skridt.“ Jeg har for ikke lange siden læst om Hærløvens Fader og om den Maade, hvorpaa man tidligere tog dette Medlem af Samfundet til Indtægt for en videre Udvikling af Systemet med de værnepligtige Befalingsmænd. Idag har det ærede Medlem troppet sig til at tage ham til Indtægt for det modsatte System, hvorefter han indfører i Hæren en hel Bataillon af fast Lønnede og pensionsberettigede Embedsmænd efter en Ordning, som giver dem overmaade lidt at bestille, og derimod i høi Grad indskrænker de værnepligtige Befalingsmænds Tjeneste. At de lade en Del saadanne uddanne og have dem i Fredstid, vil, naar der ingen Vælsere er til dem som Befalingsmænd, sige overmaade lidt, og Befalningen vil ofte være til Aynytte. At de Herrere Punkt for Punkt gaae lige imod, hvad vi stillede op i 1867, dette troe de at kunne forspåre ved et tidsvarende Brev fra General Raasløff. Efter at have paavist dette vil jeg tillade mig at udtale, at, skulde jeg være nødt til at stemme for et af disse Forslag, enten det nye eller Landsthingets, vilde jeg ikke blot med Hensyn til Formen, men ogsaa med Hensyn til Indholdet give det sidste min Stemme. Der er beregnet nogle midlertidige Besparelser, men vi faae at se. Naar de Herrers Lov bliver udført, bliver der ikke anden Besparelse tilbage end den, der fremkommer ved Indskrænkningen af den ligelede værnepligt; og Loven er i høi Grad usforstaaelig i sin Form. Der er et Punkt endnu, hvor de Herrere ligeledes have fulgt Landsthinget, det er ved Aldersgrændsens Nedsættelse, men det er saaledes, at over 2,000 Tjenesteføder forandres til Pensiondage. Naar de ikke naae Aldersgrændsen, men gaar op alligevel, kommer denne selvsjælgelig ikke i Betragtning. Dette er kun taget rent materielt efter Tallet af Aar, som forandres fra Tjenestenaar til